

[Bertel Dahlgaard.]

går videre end ønskeligt, under hensyn til at staten og i det hele taget det offentlige må være forsigtig med at foretage noget, der kan opfattes, som om borgerne ikke er stillet lige i forholdet til staten. Navnlig er det selvfølgelig betænkeligt, at der gives direktiver til personer, der allerede er ansat i statens tjeneste, vedrørende hvad de bør gøre med hensyn til tilslutning til den ene eller den anden organisation. Jeg tror ikke, det er holdbart.

Med hensyn til den eneforhandlingsret, der i overenskomsten er tilsagt en enkelt organisation, da må jeg mene, at det er en fejl at tale om eneforhandlingsret, dersom der er andre foreninger eller organisationer, som i kraft af deres stilling eller tidligere rettigheder også har berettiget krav på forhandlingsret. Hele det område, som berøres af denne overenskomst, har gennem årene givet anledning til adskillige administrative tvivlsspørgsmål, ikke mindst i forbindelse med kommunestyret i byerne, og det var vist ønskeligt, at man søgte at nå frem til visse generelle synspunkter, så det løftedes ud af den politiske atmosfære. Jeg vil derfor gerne opfordre finansministeren til at foranledige, at den adgang til opsigelse af overenskomsten, som ministeren meget rigtigt har forbeholdt staten, benyttes, således at de påbud, overenskomsten forudsætter, bortfalder.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen kritiserede den højtærede handelsministers ud nævnelse af monopoltilsynets medlemmer med den begrundelse, at ingen af venstres folketingsmedlemmer var fundet kvalificeret til at sidde i monopoltilsynet. Det tilkommer selvfølgelig ikke mig at vurdere de enkelte medlemmers kvalifikationer, men jeg vil meget fraråde, at man giver medlemmerne karakter efter en undersøgelse af deres partipolitiske stadi. I så tilfælde kunne jeg fremhæve, at der i monopoltilsynet sidder to af venstres forhenværende rigsdagsmedlemmer, der indtil for to år siden var medlemmer henholdsvis af folketinget og landstinget. Det ville aldrig falde mig ind at anse dem for mindre kvalificerede på grund af deres politiske tilhørsforhold. Jeg kender ikke alle monopoltilsynets medlemmers politiske anskuelser, og jeg bryder mig heller ikke om at kende dem, men vil virkelig

venstre og det konservative folkeparti skyde dette spørgsmål i forgrunden, så må jeg sige, at jeg tror, den venstre-konservative blok i hvert tilfælde er forholdsvis stærkere repræsenteret i monopoltilsynet, end de ærede partier er her i tinget. Jeg vil meget henstille, at man afstår fra at søge skabt en politisk atmosfære omkring monopoltilsynet; det er ingen indenfor erhvervslivet interesseret i.

Den sidste tids begivenheder på Færøerne har i det øvrige Danmark vakt den største beklagelse. Ingen herhjemme har andet ønske, end at færingerne skal formå at styre sig selv i overensstemmelse med den givne selvstyrelov. Danmark yder med glæde hvert år betydelig økonomisk hjælp til, at det færøske samfund kan trives økonomisk og kulturelt. Ingen ønsker andet, end at færingerne selv kan opretholde lov og orden. Finansministerens rejse til Færøerne i foråret var et håndgribeligt bevis på, at alle hernede ønsker, at opståede uoverensstemmelser indenfor det færøske samfund bringes ud af verden ved, at man taler sig tilrette, men når alt dette af en lille gruppe besvares med, at der øves vold mod lovlige danske og færøske myndigheder, da må respekten for de lovlige myndigheder håndhæves i forståelse med det styre, som er lovligt valgt af færingerne selv.

Dybest indtryk tror jeg det gør hernede, at der på Færøerne kan bestå et parti, som i betydeligt omfang bygger sin virksomhed på udsagn og påstande, der er i vitterlig strid med sandheden.

Når begivenhederne omkring Klaksvig-sagen er bragt til afslutning, tror jeg, at færinger og danske hernede, der har fælles ønsker om et færøsk folkestyre, bygget på nødvendig selvdisciplin, må prøve at finde sammen på en ny måde, så selve det folkelige fællesskab styrkes. Da jeg for nogle år siden tilbragte en uges tid på Færøerne, var det mig en berigelse at møde færinger af alle samfundslag og føle det fælles kulturgrundlag forenet med færøsk særpræg. Det er synd og skam, om færøsk selvstyre skal undergraves af indre splittelse og opløsning, netop som det er nået frem til at blive anerkendt af alle i det øvrige Danmark.

Når vi nu går ind til vinterens arbejde, vil jeg på det radikale venstres vegne udtrykke håbet om, at arbejdet må forme sig